

Що вже нам питати

Ігор Павлюк

Що вже нам питати: хто ми? де ми?
Забувати внукам не з руки
Шрамами написані поеми,
Вишиті шаблями сорочки.

Як останню заповідь для сина
З материнським хлібом на столі:
"Не топчи найпершу батьківщину,
Коли йдеш до іншої землі.

Запитай у вітру, нащо жити,
А у моря — нащо сіль і даль.
Але щоби умирать навчитись,
Треба бути — "плавити кришталь".

І коли заквітне терен в пісні,
Підуть в танець зранені вовки,
То уже вертатися запізно.
То уже прийшов ти навіки.

Можеш мати шаблю, можеш свічку,
Можеш жінку, золото, струну.
Але як Чумацький Шлях покличе,
Ти згадаєш бабу кам'яну".

Страх і сміх за верхніми дверима.
І нема — ні хто, ні де ми є.
Та заради золотого Риму
Світ поета за просто проп'є.
Та заради золотої рими...